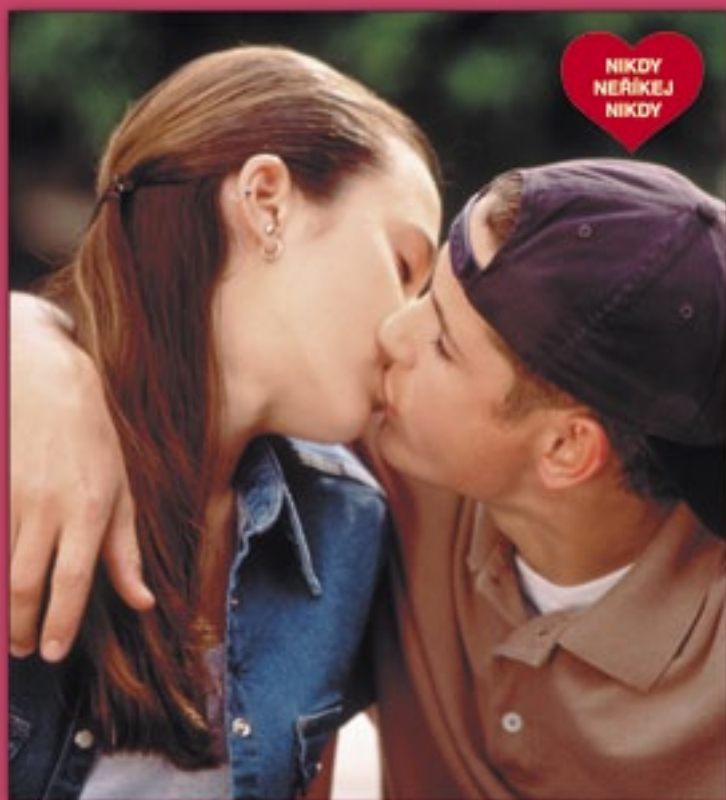

VERONIKA KABÁTOVÁ

*Tenhle kluk
je můj!*

FRAGMENT

Tenhle kluk je můj!

vyšlo také v tištěné verzi

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy v edici:
Veronika Kabátová – Nová láska na obzoru
Veronika Kabátová – Když přijde láska

Veronika Kabátová
Tenhle kluk je můj! – e-kniha
Copyright © Fragment, 2010

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OBSAH

1 / V trávě	4
2 / Karneval	8
3 / Tanec s vlky	16
4 / Tom.....	23
5 / Profesionálové	43
6 / Prázdniny poprvé	65
7 / Prázdniny podruhé.....	79
8 / Milé překvapení	94
9 / Blbej fór	108

Pojď potichu!“ Plížíme se jako dvě kočky vysokou trávou podél potoka až k místu, kde naši spolužáci staví přehradu.

„A co teď? Bafneme nebo tam na ně něco hodíme?“ zeptá se Nene, jakmile je máme na dohled.

„Bafneme,“ rozhodnu. „Ale těla mají hezký, co?“ podotknu po chvílce.

„To jo. Tak: raz, dva, tři teď!!!“

„BAF!!!“ vyskočíme ze svého úkrytu.

„Uááááááááá!“ krásný duet. Ti hoši mají fakticky talent.

„Jóóóóó! Dva : nula, hošanci,“ seznámí je Nene s výsledkem nevyhlášené soutěže.

„No počkej, Nene. Dva : nula? Tak na to zapomeň!“ rozčílí se Honza. Kdybyste jen viděli ty dvě úzké čárky, které měl místo očí ve chvíli, kdy zjistil, že jsme je s Nene zase nachytaly.

„Je to JEDNA : nula. Nauč se počítat, krásko,“ snaží se zachránit situaci. Ten si ale myslí, pacholek jeden.

„Fajn. Jenže vy jste se lekli dva, a ne jen jeden, víš?!“ uzemní ho Nene. A on teď chudák neví, co na to říct. Ha, ha!!!

„Nechte toho hádání a pojďte do vody! To je rozkaz!“ zavelí Saša. Nápad je to dobrý, jenže... Kluci jsou v potoce do půl těla. Ale co my?

Nestihneme ani já, ani Nene (moje nejlepší kamarádka – jmenuje se Helena, ale nechává si říkat Nene) pohnout brvou a už jsme obě mokré od hlavy k patě. Pak už není důvod se bránit. Vlezeme do vody a začíná boj na život a na smrt. A když na nás nezůstane jediná nitka suchá, ukončím tohle cákání.

„Jdu se usušit,“ řeknu.

„Počkej, já jdu taky,“ začne se z vody hrabat i Nene. Uvelebíme se

na kamenech kousek od břehu a pozorujeme ty dva svalouše při práci na přehradě, kterou vytvářejí. (Nebo se o to alespoň pokoušejí.)

„Ale stavěný jsou opravdu dobře, co?“ hodnotí je Nene. Ta taky na nic jiného nemyslí. Ale i přes tu největší kritiku musím uznat, že prostě jsou. (Ale mezi námi děvčaty – Tom Cruise je stejně nejhezčí...)

„Hele, kluci, nevíte nějaký nový drby?“ zavolám na ty dva stavitele. Jsem prostě drbna. Zapírat to nebudu.

„Náhodou víme. I když, pravda, nejsme tak informovaný jako vy!“ zašklebí se Honza. No jasně. Už zase začíná. Tvrdí, že napíchnout mně a Nene telefon, tak jsou neinformovanějšími lidmi v našem městečku. Ale tohle mě zajímá. Co tak ti dva moulové můžou vědět a my ne?! A myslím, že to nezajímá jen mě. I Nene se tváří dost zvědavě.

„No tak, Honzo, nenapínej nás, prosím...! Katy to taky určitě zajímá, vid’?“ škemrá na něm.

„Samo. Saší, ty to víš taky?“ zkusím oblomit jeho, když Honza se nedá.

Saša jenom němě přikývne a sklopí oči. Ani se na mě nepodívá, což je krajně podezřelé. Už dávno jsem si totiž všimla, že Saša po mně pořád vrhá pohledy, pořád se mnou mluví, pořád se na mě směje... No a? Je sice fakt, že po škole kolují ne zrovna pravdivé informace o mně a Sašovi. Prý se mu hrozně líbím. Jenže tomu nevěřím. A i kdyby, tak mě to mrzí už kvůli němu, protože mi sice sympatický je, ale tím to končí. Je to kámoš. (Ale na druhou stranu hezký kámoš.) Má modré oči, ze kterých se dá vyčíst úplně všechno. Nos nemá nijak nápadný a spodní ret má o něco plnější než horní. Suma sumárum – vypadá hezky. Vlasy má tmavě blondaté. Je asi o půl hlavy větší než já. To by bylo asi vše. To, že má hezkou postavu, jsem už řekla. Jo, a moc dobře se opaluje.

„Tak řeknete nám to už konečně?“ Ta Nene je tak nedočkavá.

„Fajn. Vsadím se s tebou o kilo, že tohle ještě nevíš. I když uznávám, vy dvě toho víte hodně.“ Honza by se neměl sázet. Já to totiž určitě vím. Stačí se podívat na Sašu a na jeho vraždící pohledy směřující k Honzovi a je to jasný.

„Hele, jak dlouho už stavíte tu přehradu a k čemu vám tady vůbec bude?“ musím odvést řeč. Zabere to. Saša se vděčně rozpovídá o přehradě a my jen posloucháme. Není to sice tak zajímavé, ale Nene asi vycítila, že tady něco nehraje, a už se k tomu nevrátila. Zdržíme se tam

ještě další hodinu a půl a musím uznat, že se s klukama ani chvilku nenudíme. Na téma drby jsme už našťěstí nenarazili. Až...

„Jé, ono je už šest hodin. Mládeži, já se balím,“ zvednu se. Doma mám být dneska sice až v sedm, ale radši dřív než později. Tak jsme odešli všichni, jenže Saša najednou zjistil, že tam něco zapomněl (mám pocit, že asi ponožky), a musel se vrátit. My – já, Nene a Honza – jsme tam zůstali a čekali na něj. Nějak jsem se asi zamyslela a najednou koukám, že tam stojím úplně sama. Tak jsem se rozhodla počkat na Sašu, a dál jsme pak šli společně.

„Hele, neřekl ti Honza něco?“ nakouzl Saša starostlivě a nervózně další téma hovoru. Já se mu podívala do očí a ani jsem nemusela nic říkat.

„Řekl, že jo?“

„Ne, Sašo, přísahám,“ a svá slova potvrdím zvednutým ukazováčkem a prostředníčkem, „že mi Honza nic neřekl. Ale asi vím, o co šlo. Víš, na tohle mají holky prostě nějak vyvinutej čich.“ Znovu jsem se mu podívala do očí. V tu chvíli jsem věděla, že mi věří. Proč mu to proboha vykládám?!

Ale to už jsme se blížili k Helče a Honzovi. Vida! H&H! No nic.

„Tak co? Užili jste si?“ Ten Honza je vážně nemožnej.

„Si piš! A co vy? Věřím, že jste se taky nenudili...“ musím mu to nějak oplatit, inteligentovi jednomu.

„Ne, nenudili jsme se.“ Nene jenom zírala z jednoho na druhého. „Učili jsme se.“

„Anatomii, co?“ Bezva, bezva, bezva! Mrkla jsem na Sašu. Usmál se. Věděla jsem, že se nenaštve. Ne, doufala jsem.

„Tak jdeme, ne?“ pobídne nás Helča.

„Hmmm, ale je tady jeden malý problém,“ zadrží nás vysmátý Saša. Jen se na něho tázavě obrátíme a než stačíme jakkoli zareagovat, dostane se nám odpovědi.

„Nechali jsme tam kola,“ a vzápětí vybuchl v záchvat smíchu.

„Sakra. Ale za to stejně můžou holky, kdyby nekecaly... Tak já tam pro ně doběhnu. Ale Nene, musíš jít se mnou. Dvě kola sám neuvezu,“ nabídne se Honza a mrkne na ni. Ta uraženě našpulí rty a vyrazí napřed. A tak nás tam opět (záměrně) nechají samotné.

„Schováme se jim?“ navrhone Saša.

„Že váháš, Alexandře!“

„Neříkej mi Alexandře! To je hrozný jméno. Nevím, jak na to naši přišli. Fakt,“ rozčiluje se.

„Vždyť Saša není tak strašný. Náhodou je to docela hezký.“ Nemusím se na něj ani podívat a vím, že určitě zčervenál až za ušima.

Doběhneme asi do půlky louky s metrovou trávou a tam sebou švih-neme. Kus od sebe, samozřejmě. Ležíme mlčky. Nad hlavou modré nebe bez mráčku. Všude okolo nás voní tráva, luční kytičky a les. Kou-sek od nás hučí potok a zvuky aut projíždějících asi půl kilometru od nás ani nevnímáme. Zavřu oči a snažím se zapomenout na to, že mě sem tam štípne mravenec a že to pekelně pálí.

„Honzo, HONZO!!! Oni tady nejsou!!! Asi už šli. Neměli jsme tak dlouho čekat,“ volá smutně Nene. Ha, ha, ha. To si fakt myslíš Nene? Vážně si myslíš, že bych tě tady nechala s tím násilníkem? A samotnou? Nikdy!

„Určitě nešli. Saša by mi tady svoje kolo nenechal. Na to ho má až moc rád. I když – třeba na něj zapomněl. To je taky jedna z možnos-tí...“

„Ssssss, Katy, ukážeme se jim?“ ozve se Saša vedle mě.

„To ať tě ani nenapadne,“ upozorním ho.

„Tak víš co? Já si tady lehnu do trávy a budu čekat. Hodinku. Víc ne.“ Slyším, jak Nene oznámí Honzovi svoje rozhodnutí, a pak zašustí tráva. Po chvilce šustění přestane. Asi se usadila. Co teď? Oni nás nebu-dou hledat, nebo co? No, asi budeme muset vylézt. Když jsme po pěti minutách pořád slyšeli, že se odtud nehnuli, tak vylezeme. To nemá cenu.

„Vy jste strašný, co kdyby nás někdo ukradl?“ volám na ně vyčítavě.

„Vás, jo? Nesnaž se být vtipná. Sašu ještě možná, ale tebe by vrátili do minuty,“ odpoví mi má kamarádka s klidem. Tak to ti ale nedaruju, slečinko.

„Já to věděl. Ty bys svý kolo neopustil. Ani za nic!“ rozesměje se Honza. Takže ani kvůli mně? A to chudák zčervená, jakmile mě uvidí. A ještě si myslí, že nic nepoznám. Bože můj, ten kluk si nedá pokoj.

„Jdeme!!!“ rozhodnu a ostatní mě se smíchem a spoustou narážek následují. Já toho Honzu určitě jednou uškrtím.

„Sakra! Já vím, že je to dneska už potřetí. Prosím...“ podívám se smutně na Nene, když si беру z jejího penálu tuhu do pentilky. Dneska mi absolutně nic nejde. „Díky, taky tě mám ráda, zlatíčko.“

Už potřetí během pěti minut potřebuju novou tuhu do mikrotužky, protože se mi moje ztratily (jako na potvoru) a já je dneska pořád lámu. Obratně si vyměním tuhu a dál podtrhávám podměty a přísudky ve větách hlavních a vedlejších a...

„Blíží se konec hodiny. Dodělejte větu a dnes si vyberu sešity. Katko,“ následuje milý úsměv, „prosím. A запиšte si domácí cvičení na straně 63 a je to příklad 12b. Do úterka,“ diktuje naše učitelka na češtinu. Je docela fajn, ale přeci jen je to učitelka.

Obcházím třídu a vybírám sešity. Najednou mi Šárka vrazí něco do ruky.

„Dej to Johaně!“ špitne. Poslušně doručím papírek kýžené osobě, odnesu sešity učitelce na stolek a pak si jdu sednout na své místo.

„Šárka se zase vtírá. Tentokrát je obětí naše milovaná Johanka,“ sdělím vítězoslavně Helče, co jsem právě zjistila.

Jojo. Johana Poláková. Už od druhé třídy střídá kluky jednoho po druhém. Neznám jediného, se kterým by Johana nic neměla. Stejně ale absolutně nechápu, co na ní ti kluci vidí. Že by se oblékala moderně se říct nedá. Má jedny rifle, které nosí od té doby, co jí relativně přestal růst ten její mega zadek, o kterém si myslí, jak není svůdný a sexy a všude ho na všechny vystrkuje. Jo, a v zimě nosí dva svetry (jeden lepší než druhý). Jeden strakatý a vytaháný vepředu a vzadu, druhý neurčitě barvy. Snad to kdysi byla modrá. Ale kdo ví? No a sukně? V tomhle směru se divím, že sama zjistila (i když, třeba jí to někdo řekl), že v nich vypadá prostě hrozně, a tak je přestala nosit. Naštěstí!!! Protože to, co byste

spatřili, by bylo příšerné! Kdyby vyvalila ty svoje tlusté nohy, na kterých 93% plochy zabírá celulitida, všichni by přinejmenším omdleli. A všem holkám by se jistě zvedlo sebevědomí. Jediné, co by se na jejím těle dalo považovat za hezké, jsou oči. Zelenomodré, hustě lemované černými řasami. (A ne jako já – na horním víčku deset řas a na spodním pět. To, co tam mám já, se nedá nazývat řasami.) Nos má, jak když jí ho někdo přivřel do dveří. A zuby? Ty má vlastně taky docela hezký. POVAHA: Věčně veselá, s každým se kamarádí, co se týče kluků, všechny miluje. Takže jak to tak vypadá, Johanka si našla nového miláčka (OBĚŤ!!!). Přišla jsem na to rychle, ne? A prozradím vám proč.

Šárka je holka „tuctovka“, která (jako Jožka – Johana) miluje všechny kluky v okolí. Je tady ale malý háček. Oni nemilují ji. Je jí patnáct a ještě do ní nebyl zamilovaný ani jeden kluk. A (chudák holka) navíc sama nemá ani pořádnou nejlepší kamarádku. Kámoše má, ale jeden jí chybí – ten nejlepší. A tak se každý týden kamarádí s jinou holkou a mívá to své pravidlo. Ta holka vždycky chodí s nějakým klukem (asi to pak Šárce všechno vypráví...). Jestliže je to tentokrát Johana, není co řešit. Má nového kluka. No nejsem já hlavička?

„Johana určitě s někým chodí. Opět,“ oznamuji Helče svůj úsudek.

„Vždyť už ale chodila se všema!!!“ zhrozí se.

„No jo, to je pravda. Tak třeba jede druhé kolo. Ale kdo by to mohl bejt?“ Kterej cvok? To musím za každou cenu zjistit.

„Hele, jdeš na záchod? Já potřebuju.“

„Co bych pro tebe neudělala,“ a vydáme se opět společně (Nene beze mne neudělá ani kapičku) na WC. Ona zaleze za jedny dveře, já za druhý (logicky). Nedávno jsem měla moc zajímavý rozhovor s jedním starším chlapcem. Asi pět minut se ze mě snažil vydolovat, proč my holky chodíme na záchod vždycky minimálně dvě. Nikdy mě nenapadlo nad tím přemýšlet, takže jsem mu ani neodpověděla tak, aby byl spokojený. Zkonstatoval, že jsme divné a přestal to zkoumat. Asi má pravdu. Alespoň v tomhle.

„Sakra!!!“ vykřiknu, že to musely slyšet všechny holky na všech záchodech. Moc se mi tím ale neuleví.

„Nesakruj, jo? Buď tak hodná. Co se děje?“

„Ale nic. Hele, jestli už jsi, tak na mě nemusíš čekat. Stejně ses ještě chtěla učit ten děják, ne?“ odporučím ji.

„Tak já teda jdu, papa ve třídě!“ Ta holka je vážně prdlá. A teď to myslím smrtelně vážně.

Já mám teda dneska den. Den Blbec. Dostala jsem to skoro o týden dřív! To mi byl čert dlužen. Naštěstí jsem na to přišla docela brzy. To bude možná tím „šestým smyslem“. Dneska je to na provaz, fakt že jo. Kdybych se alespoň...

„A kdy máte to rande?“ To je hlas Johany.

„Dneska, ve tři.“ ŠOK! Cože?! Šárka?! Rande?! Snad nemá kluka?! Co je tohle za blbost?

„Tak ve dvě přijď ke mně a já tě drobet upravím. A v čem vůbec chceš jít?“ Tohle všechno se ozývá z vedlejšího záchodku. To je teda bomba!

Do třídy se vřítím jako šílená (kdyby mě tak viděl Bambus – učitel na tělocvik, vypadající jak bambusová tyč – ten by mi stopro napsal poznámku a ještě by si neušetřil jedovatou poznámku) a s vyvalenýma očima běžím rovnou ke svojí lavici.

„Proboha, co je? Tos viděla ducha, nebo co?“ Nene na mě zírá vyjeveně, možná i zděšeně.

„Šárka – Šárka má kluka! Dneska mají rande. Ve tři!“ vyklopím ze sebe na jedno nadechnutí. To byl pro Helču taky absolutní šoking.

„Si děláš srandu, ne? Šárka a kluka? No, to bys mě teda rozesmála!“ odfrkne si. „A kdo je ten šťastnej?“

„No jo, kdo? Hele, ale to by se dalo zjistit. Něco mě totiž napadlo.“

„Ona nám to neřekne!“ zavrtí Nene hlavou. Někdy je fakt naivní.

„Co děláš dneska odpoledne? Jestli nic, půjdeme si hrát!“ Tohle je další z mých geniálních nápadů.

„Hrát?“ vykulí oči. Ta vážně nic nechápe.

„Budeme si hrát na detektivy. Těší mě, Sherlock Holmes,“ podám jí pacičku. Najednou jí dojde, co mám v úmyslu, rozzáří se jí oči a potřese mi rukou.

„Můžu jít s tebou, Sherlocku?“

„Nemůžeš, ty musíš!“ v tomto duchu vydržíme blbnout do konce přestávky. Pak přijde do třídy Kopřiva (naše příšerná učitelka na dějepis) a začíná hodina mučení a různých dalších nepříjemných procesů.

Dneska máme kratší den (učíme se do půl jedné), a tak máme do tří hodin dost času. A protože se nám ani jedné nechce domů, tak ještě za-

běhneme do knihovny. To je asi jediné místo v tom našem zapadákově, kde se dá strávit trocha volného času.

„Já bych si půjčila něco zamilovaného,“ zauvažuje Nene.

„Proč si to budeš půjčovat? Za chvíli to přece uvidíš.“

Přesto jdeme za naší paní knihovnicí a ptáme se na něco zamilovaného. Ona nám ale vyjmenuje tolik titulů, že si z nich Helča stejně nedokáže vybrat. Ale vyberu si já. Láska je poslední most. Není to sice nic tak moc zamilovaného, ale napsal to můj oblíbený spisovatel. (Johannes Mario Simmel – nechci dělat reklamu, ale já ho fakt zbožňuju. Už jsem louskla snad všechny knížky, co napsal.)

Ještě chvíli kecáme a prohlížíme knížky a mimo jiné tipujeme, kdo že je ten Šárčin záhadný kluk. Nikdo inteligentní nás nenapadl, protože všichni inteligenti (a moc jich není) jsou už zadání. Pokud ne, pak jsou to ti, se kterými se nedá ani promluvit, ti, kteří se za celý rok nezasmějí, a ti, kteří si o přestávkách jen tak z nudy počítají rovnice z matematiky. Asi před týdnem jsem si zrovna vedle jednoho takového sedla v autobuse. Jela jsem půl hodiny. No, a jak se chová člověk, který jede půl hodiny v buse? Povídá, rozhlíží se kolem sebe, hraje si s prstýnkem, tkaničkou, zipem, přehodí nohu přes nohu a naopak anebo třeba spí. Tenhle brýlatý kluk ani nespál, ale hlavně se celou dobu vůbec nepohnul. Celou dobu jsem ho pečlivě pozorovala. Opravdu. Nepohnul ani prstem. Ruce měl jen tak složené v klíně. Prostě jsem z něj byla nervózní ještě víc, než jsem normálně, když nic nedělám. To je konec příběhu. Mrknu na hodinky a ...

„Dělej Nene, padáme. Je půl třetí. Razíme k Johaně.“

Zhruba po pěti minutách velmi (ale opravdu velmi) rychlé chůze už stojíme (samozřejmě nenápadně a maskovaně) u domu, v kterém bydlí Johana. (A pro méně pozorné připomínám, že je u ní právě v tuhle chvíli Šárka – asi se dělá hezkou.)

A my čekáme. Za pět tři. Čekáme. Tři. My stále ještě nenápadně čekáme a začínáme být slabě nervózní.

„Já už se asi počurám.“ Nene je teda víc nervózní, než jsem si myslela.

„Nech toho. Tobě se taky chce vždycky v nejnevhodnější chvíli. Dyť už jsou tři pryč...“

„Koukni, už jde!“ strčí do mě, jakmile se otevrou dveře a z nich vyjde Šárka. Jako bych ji asi neviděla. No konečně. To to trvalo. Plížíme

se s Helčou NENÁPADNĚ (!) za ní a obě jsme zvědavé a napnuté víc než předtím.

Už chvíli jsme mimo naše městečko (to čítá asi 2000 obyvatel) a Šárka pořád jde.

Kus za městečkem je velký dub. A tam už někdo stojí. Kdo to ale je? Šárka už je u stromu. Kluk se otočí a... NE!!! Mrknu na Nene vyděšeným pohledem.

„Já omdlím.“ Nene je v šoku (dneska už nevím po kolikáté) stejně jako já. Možná i víc. Honza?! Blbost. Tak tohle jsme ani já, ale ani Nene vážně nečekaly. Byla jsem připravená téměř na cokoli, ale tohle... Drbnu do Hely a kývnu hlavou, aby šla za mnou. Schováme se za velký keř černého bezu.

„Tak asi půjdeme, ne? Stejně už víme, kdo to je.“ Mně osobně totiž přijde blbý je dál pozorovat.

„Jo, pojď,“ přikývne.

Otočíme se a celou cestu až ke kulturáku jdeme mlčky. Tam se Nene najednou zastaví u nějakého plakátu.

„Jé, v sobotu je karneval! Půjdeme, Katy, prosím, prosím.“ Úplně se jí rozzáří oči. I mě to ale zaujme. Na karnevalu jsem už nebyla ani nepamatuju.

„Karneval a disko. V kulturním domě, vstupné 30,- Kč, začátek 15:00. Do 18:00 bude karneval a od 19:00 diskotéka. Víš, že to vůbec není špatnej nápad? Ale za co bych šla?“ Nene sraští čelo a vyvalí spodní ret. Takhle vypadá vždycky, když přemýšlí (a není to zas tak často...).

„To by se dalo všechno ještě promyslet. Tý bláho, ono už je pět. Já mastím domů. Ještě jsem měla uklidit. Dneska mám službu. Hele, přemějšlej o tom, jo? Papa a zítra se domluvíme.“ Zamávám jí a běžím domů.

„Ahoj mami!“ Stačilo jenom otevřít domovní dveře a už jsem věděla, že je mamka doma. Celý byt je vždycky, když je doma, provoněný jejím parfémem, kávou a prostě vším, co k ní patří.

„Ahoj! Tak co? Jak bylo ve škole?“ To je pravidelně její první otázka, když přijdu domů. Pokud teda není zrovna sobota nebo neděle.

„Jako ve škole. Ty, mamí, myslíš, že bych mohla jít v sobotu na karneval?“

